

[Stegger Nielsen.]

at man ikke kan bestride, at de af Det statistiske Departement beregnede gennemsnitlige timefortjenester for faglærte og ufaglærte arbejdere i overenskomstperioden 1946—48 viser en stigning, der ligger over tjenestemændenes dyrtidsregulering. Dette faktum har altså for den høje regering været afgørende for, at man har fremsat det forslag, vi her behandler om ydelse af et midlertidigt tillæg til tjenestemændene, svarende til $2\frac{1}{2}$ portioner reguleringstillæg med tilbagevirkende kraft fra 1. januar 1948, hvortil kommer at ugifte tjenestemænd over 40 år får samme ydelse som gifte, og at pensionisterne oppebærer halvt tillæg. Som forholdet nu engang ligger prismæssigt set, vil vi ikke fra mit partis side gå imod dette forslag. Vi betragter det som en nødforanstaltning, der ikke rører ved lønningslovens principper.

Vi har under arbejdet med denne sag i det andet høje ting søgt at medvirke til opnåelse af den fornødne enighed om lovforslaget, herunder om en forbedring af pensionisternes kår udover det foreslåede, disse pensionister, som dyrtiden jo rammer lige så hårdt som andre. Det har vi gjort ud fra den forudsætning, at enighed ikke mindst om forslag af denne art er af den største betydning; men vedrørende en yderligere forbedring af pensionisternes kår har det altså ikke været muligt, forstår jeg, under arbejdet i det andet høje ting at opnå et resultat.

Når vi nu yder vor tilslutning til fremme af lovforslaget som den nødforanstaltning det er, ønsker vi hertil at føje fra vor side, at hele dette system med lønstigning nu og da efter pristallets svingninger eller, som i dette tilfælde, et midlertidigt tillæg, er og bliver lapperier på klædningen, som ofte overfor dem, der skal hjælpes, kommer for sent, og overfor den samfundsøkonomiske helhed er en skrue uden ende, medførende konsekvenser både for kommuner, koncessionerede selskaber og private virksomheder. Det indebærer mulighed for en overordentlig farlig udvikling, som før eller siden kan ende med forskrækkelse, og som for lønmodtageren selv bliver mere et fata morgana end en realitet.

Det ærede medlem hr. Alfred Kristensen imødegik i sin tale allerede på nærværende tidspunkt bemærkninger, der var fremsat i betænkningen, afgivet af folketingsudvalget i denne sag, og trak herved principperne op. Jeg skal indskrænke mig til for vort vedkommende at understrege, at den eneste virkelige vej til mærkbar for-

bedring af lønmodtagernes kår er, at pengenes købekraft øges gennem sanering af prisniveauet og formindskelse af skatterne. Intet af dette sker ved dette forslag, tværtimod, og det er det, jeg ønsker at påpege, at man egentlig i denne sag går frem ad forkerte veje. Når regeringen imidlertid indtil nu ikke har formået at rette på disse alvorlige forhold vedrørende priseniveau, skattetryk og hvad dertil hører ad de naturlige veje . . . (*Finansministeren* [H. C. Hansen]: Hvad er det?). Når man ikke går frem ad disse naturlige veje, som jeg her har påpeget, må jeg mene, og må mit parti mene, at så kan vi selvfølgelig ikke billige, at en enkelt samfundsklasse som tjenestemændene forlods skal rammes af følgerne heraf.

Derfor vil vi — det gentager jeg — medvirke til lovforslagets vedtagelse, men med en vis beklagelse af, at vi ikke kan gå frem ad de veje, som jeg kalder naturlige veje, men stadig må bevæge os på disse områder her, der i sig rummer farlige konsekvenser.

Bouet: I sin skriftlige fremsættelse af det foreliggende lovforslag om dette midlertidige løntillæg til statens tjenestemænd hævder den højtærede minister, idet han drager en sammenligning specielt mellem statens 14. og 16. lønningsklasse og lønningerne for de tilsvarende arbejdere i det private erhverv, at forholdene nu er så nogenlunde lige. Ministeren når imidlertid kun til dette resultat ved at medregne værdien af pension, løn under sygdom, betaling for skæve helligdage, arbejdstøj o. s. v., o. s. v. Nu er det sikkert rigtigt — jeg har selv regnet det efter —, at forholdet imellem disse to lønningsklasser og lønningerne for arbejderne i de tilsvarende private erhverv er så nogenlunde ens, men ser vi på hele tjenestemandstanden og drager en sammenligning mellem indtægtsbevægelsen fra 1939 — der jo vel kan regnes for et nogenlunde normalt år — indtil nu, og derefter stiller den indtægtsstigning, de øvrige samfundsklasser har haft i dette tidsrum, så er tjenestemændene de næst dårligst stillede.

Statistiske Efterretninger har nogle tal fra 1946 for de forskellige befolkningsklasser, og selvom procenten i den forløbne tid indtil nu kan have forskubbet sig noget, giver disse tal alligevel i det store og hele et tydeligt billede af, hvorledes forholdene er. Opgørelsen omfatter: selvstændige landbrugere, landbrugsmedhjælpere og andre under landbruget, selvstændige handlende, andre selvstændige erhvervsdrivende, funktionærer, arbejdere og tjenestemænd. Tal-